

Շուշանիկ Կուրդիսյան

Ազատություն

Ալ . Մյասնիկյանին

Մո՛ւթ էր, դաժան .

Ու ոճիրը թևատարած

Հսկում էր լուռ երկիրը հին,

Մաշված, հյուծված, արյունվա . . .

Միայն չարն էր

Հասանելի,

Ընթռնելի,

Շոշափելի:

Միայն չարն էր

Հարախոռով ու հետամուտ

Մտքին, հոգուն,

Երագին մոտ,

Բաղձանքի հետ,

Ճամփուն ընկեր:

Միայն չա՛րը,

Որ մարդը կույր

Գերի մնա,

Մարդը հզոր՝

Թև շարժելու ձիրքն ուրանա,

Սողա, խայթե իժի մնան,

Սահման գծե իր երկրի մեջ,

Ոսկորի պես բախտ չբաժնե
Ծանոթներին,
Որ մթի մեջ
Կիրքն ու կրոնը,
Միշտ հնավանդ
Խաչն ու լուսին,
Մուտ մեկնումը հավատամքի
Շշմեցնեն միտքը պայծառ,
Որ կորցնե ուղիղ ուղին
Ատե, ատվի:

Ու եռում էր
Աշխատանքը սրբազնագույն,
Աշխատանքը՝ ձեռք մրուտող,
Միրտը սրբող,
Միտքն ու ձեռքը՝
Հրաշք կերտում
Երկրի վրա,
Օվկիանի տակ .
Լեռների մոտ,
Բաց օղի մեջ . . .
Ու ծորում էր պաղ քրտինքը .
Կոր մեջքերից .
Տաք արյունը:
Արցունքն աղի՝
Բյուր վանքերի,
Պալատների
Բարձր պատին,
Ուղիներում,
Կամուրջներին,
Մութ հանքերում . . .
Ով ջանք վատնում՝ գրկված էր միշտ .
Ով վայելում՝ իրավատեր,

Կուշտ, գոհ, ազահ . . .

Թե

Քայլ հատաջ՝

Տից, կախադան,

Գաղտնի պատիժ . . .

Թե

Սուրբ տենչանք՝

Բանտը մոայլ

Ու հալածանք . . .

Ով հանդգնեց տրտունջ ցանել

Հոգիներում,

Ով իր սրտից ջահ էր վառել,

Որ լույս լինի,

Տեսնեն իրար՝

Տանջանքները չգրեցին,

Որ գիրք լիներ .

Շղթաները լեզու չառան,

Որ քարը լար . . .

Ահագանգն անցավ արագ

Ղողանջելով եղբայրության

Աղոթքը նոր:

Գեղեցիկս, դու ճշմարիտ,

Առաքինի, արդարադատ,

Նեղյալին տեր,

Լուսաճաճանջ,

Դու լուսաժին,

Մի՛շտ լուսավառ

Ու լուսեղեն՝

Գեղեցիկս,

Լո՛ւր ամենքին՝ հոգնել են շա՛տ .

Տո՛ւր, ամենքին՝ տվել են միշտ .

Գեղեցի՛կս, գեղեցի՛կս:

Որքան անմեղ մեղավորներ . . .
Մեղավորներ,
Մեղքը ծածկած
Ոսկու դեզով . . .
Որքան ձեռքեր
Արյունվա՛
Լայնածավալ երկրին տեր . . .
Որքան ազատ
Ոճրագործներ,
Որ գրել են օրենքները
Բազմավաստակ ու բազմազան
Ազգերի դեմ . . .
Արժաթասեր մարգարեններ,
Խաչափայտից մտրակ սրած .
Եվ այնպիսին,
Որ խլածը մինչ մահ բավ էր,
Բայց խլում էր մինչև այսօր . . .

Գեղեցիկս . . .
Գեղեցի՛կս,
Դարձյա՞լ գիշեր,
Որ լինի մութ,
Խավար դաժան . . .
Գեղեցի՛կս,
Նորի՞ց հուսալ
Ու համբերել .
Նորի՞ց, նորի՞ց .
Հետ դառնալ . . .
Երագե՛լ քեզ,
Սողալ մթում .
Որոնել քեզ,
Քեզնով ապրել,

Քե՛զ սպասել .
Սպասել քեզ,
Գեղեցի՛կս . . .

1919 թ. 19 փետրվարի